

2) Ὁ ἔχων ἀστέρας ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ.: Νύχτ' ἀστέρινη ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 3) Ὁ ὅμοιος πρὸς ἀστέρα ΙΠολέμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἔχουν ἀστέρινη ματιὰ | ποῦ πάντα λαμπυρίζει,
ἔχουν 'ς τὰ στήθη των φωτιὰ | ποῦ καίει καὶ δροσίζει.

4) Ὁ ἐκ τῶν ἀστέρων προερχόμενος — Λεξ. Πρω.: Ἀστέρινο φῶς. 5) Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀστέρας Ἀθῆν. Θεσσ. — Λεξ. Δημητρ.: Ξέρει τ' ἀστέρινο ἀλφάβητο (γνωρίζει ἀστρονομίαν) Ἀθῆν. 6) Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου λευκὸν ἀστεροειδὲς στίγμα, ἐπὶ ζώων Λευκ. Πελοπν. (Λάστ.) Ἀσμ.

Ἀφειδοκαβαλλίκευες τ' ἀστέρινο μονάρι,
ὀπῶχει ἀστέρι 'ς τὴ γορφή κι ἀστέρι 'ς τὰ καπούλια
Λευκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστερᾶτος. 7) Οὐς, ὁ ἀστήρ ἑωσφόρος Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστέρας 1 β.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστερινὸς ὡς κύριον ὄν. Ἡπ. καὶ Ἀστὶρ'νὸς ὡς ἐπών. Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀστερολάμπω ΦΠανᾶ Λυρικ. 124 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τοῦ ρ. λάμπω.

Λάμπω ὡς ἀστήρ ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἐκεῖ π' ἀστερολάμπουνε | συντρίμμιμα δοξασμένα
καὶ κόκκαλ' ἀγιασμένα | ἡ λησμονιὰ κρατεῖ

ΦΠανᾶς ἔνθ' ἀν.

ἀστερομμάτης ἐπίθ. ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξολοθρ. 226

— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστέρι καὶ μάτι.

Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ὁμοίους πρὸς ἀστέρας ἔνθ' ἀν.: Ἀστερομμάτα ὀχιά τοῦ θανάτου ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἀν.

ἀστερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Φεν.) Θηλ. ἀστέρω Ἡπ. Πελοπν. (Καστρ. Λάστ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,193 ἀστέρον Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) ἰστέρω Πελοπν. (Καστρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι. Πβ. ἀστερουλλός.

1) Ὁ ἔχων ἀστροειδῆ, λευκὴν συνήθως, κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ ζώων Ἡπ. Πελοπν. (Φεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.): Ἀστερὸ πρόβατο Φεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστερᾶτος. β) Θηλ. Ἀστέρω, ὄνομα φορβάδος φερούσης λευκὸν στίγμα εἰς τὸ μέτωπον ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

... Κεῖ ἀπὸ τ' ἀστέρι ποῦ 'χε

καταμεσῆς 'ς τὸ μέτωπο τὴν ἔκραζαν Ἀστέρω.

γ) Ὁνομα νεράιδας Πελοπν. (Λάστ.) 2) Προβατίνα τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν Πελοπν. (Καστρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικὸς ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστέρω Πελοπν. (Ἀροάν. Κορινθ.) Ἀστέρον Θεσσ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

ἀστεροσκοπεῖο τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀστεροσκοπός.

Ἰδρυμα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετάζεται ἡ θέσις καὶ ἡ κίνησις τῶν ἀστέρων καὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων.

ἀστερουδάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστερούδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Πολὺ μικρὸν ἄστρον: Καὶ θωροῦσα ἐκεῖ ἀπάνω καὶ ἀστερουδάκια καινούργια, ποῦ τὸ φῶς τους μοῦ χάδευε τὴν ψυχὴ ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 65. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστερούδι τό, πολλαχ. ἀστερούδ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστέρι διὰ τῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὸν ἄστρον: Ὁ ροῦς τῆς ὁ τρυφερὸς μόλις ξυπνοῦσε νὰ φέξῃ σὰν τ' ἀστερούδι ποῦ γλυκοτρίμει ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 447. Συνών. ἀστεράδι, ἀστεράκι, ἀστερουδάκι, ἀστράκι (ΙΙ), ἀστρίτσι, ἀστρόπουλλο, ἀστρούδι, ἀστρουλλάκι, ἀστρούλλι, ἀστρού-τσικο.

ἀστερούλλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἰστερούλλης Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλλης.

Ὁ ἔχων μικρὸν λευκὸν ἀστεροειδὲς στίγμα εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ βοὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστερᾶτος. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 9.

ἀστερουλλὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἰστερουλλὸς Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. ἀστερούλλι ὡς καὶ ἀστέρι-ἀστερός, ζώνη-ζωνός, κούμαρο-κουμαρός, μέλισσα-μελισσός κττ.

Ἀστερᾶτος, ὁ ἰδ.

ἀστεροφωτισμένος ἐπίθ. Μποέμ. Ντόπ. ζωγραφ. 32.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τοῦ φωτισμένος μετοχ. τοῦ ρ. φωτίζω.

Ὁ ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος: Ὁ οὐρανὸς ἄπλωνε ἀστεροφωτισμένη περίσσια τὴν ἀγκαλιὰ του.

ἀστεροφώτιστος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 158.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τοῦ ρ. φωτίζω.

Ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ ἀστέρων: Ἀστεροφώτιστα παλάτια.

ἀστερόφωτος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 73.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀστερόφωτος.

Ὁ ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος: Ἀστερόφωτα παλάτια.

ἀστέρφεντος ἐπίθ. ΑΜαβίλ. Ἔργα 128.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερφεντός <στερ-φεύω.

Ὁ μὴ στερεῦων ποτέ, ὁ ἀστείρεντος: Ποίημ.

Τῆς μίσηρας τὸ χρυσὸ καὶ ἀστέρφεντο ποιάμι.

ἄστρεχτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἄστρεχτα ΠΒλαστοῦ

Ἀργῶ 132 ἄστρεγα ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 208 ἄστρεα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄστρεχτος.

1) Ἀπαράδεκτα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὡς βολγὰ τὴν ἡγορίζες, ἄστρεα, δὲ δὴ στερούμεστα! (ἐπὶ ἀντικανονικῆς βολῆς κατὰ τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας). 2) Ἀκουσίως ΠΒλαστός ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Καὶ μὲ τὸ γέλιο σου ἄστρεχτα ξελύθηκε ἡ βασκάνια ἔνθ' ἀν. 132.

ἄστρεχτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. ἄστρεχτος Ἡπ. ἄστρε-

γος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστριγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄστρεος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στρεχτός <στέργω.

Παρ' Ἡσυχ. τύπ. «ἀστεκτος ἀφόρητος, ἀβάστακτος».

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν στέργει τις, ἀπαράδεκτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀστρεχτος ὁ λόγος σου Λεξ. Δημητρ. Παῖξε καλὰ νὰ μὴν εἶναι ἄστρες οἱ τοπέδες σου Ἀπύρανθ. 2) Ὁ μὴ στέργων, ὁ ἀτίθασσος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) 3) Ὁ μὴ ἀρκούμενος εἰς τι, ὁ ἀνευχαρίστητος Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀστερώνω σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀστερόω.

1) Μετβ. ποικίλλω τι δι' ἀστέρων ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀπλώνουν τὰ φτερούγια τους κ' ἐπάνωθ' του ἀνοίγουν βαθύν, ἀπέραντο οὐρανὸ καὶ τοῦ τὸν ἀστερώνουν ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,212.

Μιὰν Ἀπριλιάτικη βραδεῖα, | μιὰ νύχτ' ἀστερωμένη
ψηλὰ 'ς τοῦ Πίνδου τὰ βουνὰ | μονάχος μου καθόμουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,23. 2) Ἀμτβ. πληροῦμαι ἀστέρων

σύνηθ.: Ἀστέρωσε ὁ οὐρανός. 3) Παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀστέρα, ἐπὶ θανόντος Λεξ. Δημητρ.: Ἀστερώθηκε ἡ ψυχούλα της.

άστερωπά ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωπός.

Ἐν βαθείᾳ αὐγῇ, ὅτε ἀκόμη φαίνονται τὰ ἄστρα: Ἀστρωπά ἐξεκινήσαμε γιὰ τὸ μοναστήρι.

άστερωπός ἐπίθ. Κῶς — ΦΠανῶ Λυρικ. 274.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀστερωπός.

1) Ὁ ἔχων ἄστρον εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους (ἢ σημ. ἐν παραμυθ.) Κῶς. 2) Ὁ ἑναστρος, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ΦΠανῶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ἀπ' τῆς Σόφρας τὸν πλατὺ κι ἀστερωπὸν αἰθέρα
κόσμους γεννάει ἀγνώριστους καὶ βλέπ' ἡ ἄλλη μέρα.

άστερωτά ἐπίθ. ἐνιαχ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστερωτός.

Ἀκτινοειδῶς, εἰς σχῆμα ἀστέρος: Τὰ δοκάρια εἶναι βαλμένα ἀστερωτά.

άστερωτός ἐπίθ. Ἡπ. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 264 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

1) Ὁ πλήρης ἀστέρων, ἀστροφεγγής Ἡπ.: Οὐρανός ἀστερωτός. Συνών. ἀστροτός. β) Ὁ ἔχων ποικίλματα ἀστεροειδῆ Λεξ. Πρω. 2) Ὁ ἔχων σχῆμα ἀστέρος Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Κάθε της πέτρα σκεπαζότανε ἀπὸ λειχήνες ἀστερωτοὺς καὶ γεράνιους Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Ἀστερωτὸ δαχτυλίδι Λεξ. Δημητρ.

άστεφάνος ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστέφανος.

1) Ὁ μὴ στεφανωθείς μὲ τὸν στέφανον τοῦ γάμου, ἄγαμος Πελοπ. (Λακων.): Νύφη ἀστέφανη (ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ κοσμηθῇ ὡς νύμφη ἢ νεκρὰ παρθένος). 2) Ὁ μὴ στερεωθείς διὰ μεταλλίνης στεφάνης Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀστέφανη κάσσα. Ἀστέφανο βαρέλλι.

άστεφάνωτα ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστεφάνωτος.

1) Χωρὶς γαμήλιον στέφανον, χωρὶς γάμον σύνηθ.: Ζῆ μαζί της ἀστεφάνωτα. 2) Πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς στέψεως σύνηθ.: Ὅταν πῆγα εἰς τὸ γάμο, εἶχαν ἀκόμα ἀστεφάνωτα.

άστεφάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστεφάνουτος βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστεφάνωτος.

1) Ὁ μὴ περιβληθεὶς τὸν γαμήλιον στέφανον, ὁ μήπω εἰς γάμον ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας εὐλογηθεὶς κοιν. καὶ Πόντ.: Ὁ γαμπρός κ' ἡ νύφη εἶναι ἀκόμα ἀστεφάνωτοι κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. CIG 3272.33 «λείψας τρεῖς συνομαίμονας ἀστεφανώτους». 2) Ὁ ἄνευ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου παρανόμως συζῶν κοιν. καὶ Πόντ.: Τὴν ἔχει ἀστεφάνωτη. Τὸν ἔχει ἀστεφάνωτο σύνηθ. Συνών. ἀβλόγητος Α 2.

άστηθος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στηθος.

Ὁ μὴ ἔχων ἀνεπτυγμένον στῆθος: Κορίτσι ἄστηθο ἀκόμα.

άστήριχτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀστήριχτος.

1) Ὁ μὴ στηριζόμενός που: Ἐπεσε ὁ στῦλος κ' ἔμεινε ἡ σκεπή ἀστήριχτη. Τοῖχος ἀστήριχτος. 2) Μεταφ. ἀβάσι-

μος, ἐπὶ λόγων, ἐπιχειρημάτων, ὑπονοιῶν κττ.: Ὑποψία ἀστήριχτη. Αὐτὰ ποῦ λέει εἶναι ἀστήριχτα.

άστητος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στητός.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀστητο ἀντίσκηνο Λεξ. Πρω. Ἀστητος στῦλος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Ἀστητη κρεββατορὰ Ἀπύρανθ. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τῆς πυρᾶς πρὸς ἔψησιν, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβράδυξε γ' ἔχω ἄστητα τὰ φαγεῖά μ' ἀκόμα.

άστίλβωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκλίβωτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιλβωτός < στίλβωνω.

Ὁ μὴ ἐπαλειφθεὶς προχείρως μὲ ἀσβεστοκονίαμα, ἐπὶ τοίχου.

άστιμάριστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < *στιμαριάζω.

Ὁ μὴ φειδόμενος ἑαυτοῦ ἐν τοῖς μόχθοις καὶ διακινδυνεύων οὕτως ὥστε νὰ βλάβῃ τὴν υἱείαν του.

άστιμαρισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀστ'μαρσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστιμάριστος.

Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία: Λέ τοῖ βγαίνει κανεὶς εἰς τ'ν ἀστ'μαρσά.

άστιμάριστος ἐπίθ. Θήρ. κ.ά. ἀστ'μάριστος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμαριστός < στίμαρω.

1) Ἀνεκτίμητος Θήρ. 2) Ἀκατάστατος Σκῦρ.: Μὴ βολεμῆς νὰ κρυφτῆς, μόν' πές ὅτι ἔσαι ἀστ'μάριστη.

άστίμαστος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στιμασιός < στίμαζω.

Ὁ μὴ ἐκτιμῶν, μὴ σεβόμενος τοὺς ἄλλους: Ἐν τέλ-λεια ἀστίμαστος ἄδρωπος, ἐν ἀντρέπεται κανέναν.

άστοιβάδιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστοιφάδιαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στοιβαδιστός < *στοιβαδιάζω.

Ἀστοίβαχτος 1, ὁ ἰδ.

άστοίβαχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαχτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀστοίβαγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστοίβαστος Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. — Λεξ. Βυζ. Λάουνδ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀστοίβαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στοιβαχτός < στοιβαζω.

1) Ὁ μὴ συσσωρευθεὶς εἰς στοῖβαν, εἰς σωρὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστοίβαχτα κούτσουρα - ξύλα - ροῦχα - στρώματα - τσουβάλια κττ. πολλαχ. Συνών. ἀστοιβάδιαστος. β) Ὁ μὴ συμπίεσθεις διὰ νὰ καταλάβῃ ὀλιγώτερον χώρον πολλαχ.: Ἀστοίβαχτος σανός. 2) Ὁ μὴ ξανθεὶς, ἐπὶ βάμβακος καὶ ἐρίου Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστοίβαστον βαβάκ' Ἰμβρ. Ἀστοίβαχτον μαλλὶ Καταφύγ. 3) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἰμβρ.: Δέν ἀφήκει κανένα πιδὶ ἀστοίβαστον, οὐλα τὰ στοίβασι.

άστοιβεά ἢ, Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρουστ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδντ.) Ἰμβρ. Ἰος Λέσβ. Λήμν. Ρόδ. — Λεξ. Πρω. ἀστ'βεά Λέσβ. (Μανδαμάδ.) ἀστοβεά Θήρ. ἀστουβεά Κεφαλλ. Σάμ. στουβεά Κεφαλλ. Σάμ. ἀστοιβέ Ἰκαρ. ἀστ'βέ

